

Sygn. akt III KK 204/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 listopada 2019 r.

sprawy **O.M.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt XI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 2 maja 2018 r., sygn. akt VII K (...)

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wydał w stosunku do skazanego O.M. wyrok łączny, na mocy którego:

- w punkcie I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 85a k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. oraz art. 89 § 1a i 1b k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem z punktu 2 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 3 (sygn. akt II K (...)), z punktu 4 (sygn. akt II K (...)), z punktu 5 (sygn. akt

II K (...)), z punktu 6 (sygn. akt II K (...)), z punktu 8 (sygn. akt VIII K (...)), z punktu 9 (sygn. akt II K (...)), z punktu 10 (sygn. akt IX K (...)), z punktu 13 (sygn. akt II K (...)), z punktu 14 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 15 (sygn. akt II K (...)), z punktu 18 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 19 (sygn. akt II K (...)), z punktu 22 (sygn. akt II K (...)), z punktu 23 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 24 (sygn. akt III K (...)), z punktu 25 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 26 (sygn. akt II K (...)), z punktu 28 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 29 (sygn. akt II K (...)), z punktu 30 (sygn. akt II K (...)), z punktu 31 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 32 (sygn. akt II K (...)), z punktu 33 (sygn. akt III K (...)), z punktu 35 (sygn. akt II K (...)), z punktu 36 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 37 (sygn. akt III K (...)), z punktu 40 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 41 (sygn. akt III K (...)), z punktu 42 (sygn. akt VII K (...)) oraz kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z punktu 16 (sygn. akt II K (...)), z punktu 20 (sygn. akt II K (...)), z punktu 27 (sygn. akt II K (...)), z punktu 34 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 38 (sygn. akt IX K (...)), z punktu 39 (sygn. akt VII K (...)) i jako karę łączną wymierzył skazanemu karę siedmiu lat pozbawienia wolności,

- w punkcie II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 85a k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary grzywny orzeczone wyrokiem z punktu 21 (sygn. akt II K (...)), z punktu 22 (sygn. akt II K (...)), z punktu 23 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 26 (sygn. akt II K (...)), z punktu 28 (sygn. akt VII K (...)), z punktu 29 (sygn. akt II K (...)), z punktu 31 (sygn. akt VII K (...)) oraz kary łączne grzywny orzeczone wyrokami z punktu 17 (sygn. akt II K (...)), z punktu 19 (sygn. akt II K (...)) i z punktu 39 (VII K (...)) i jako karę łączną wymierzył skazanemu karę grzywny w ilości trzystu pięćdziesięciu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

- w punkcie III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył O.M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności:

- w sprawie o sygn. akt II K (...) od dnia 23 września 2013 roku do dnia 25 września 2013 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności,

- w sprawie o sygn. akt III K (...) od dnia 4 września 2015 roku do dnia 6 września 2015 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności,

- w sprawie o sygn. akt II K (...) w dniu 1 sierpnia 2013 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- w sprawie o sygn. akt VII K (...) od dnia 29 czerwca 2015 roku do dnia 30 czerwca 2015 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- w sprawie o sygn. akt II K (...) od dnia 5 sierpnia 2015 roku do dnia 6 sierpnia 2015 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- w sprawie o sygn. akt VII K (...) od dnia 19 sierpnia 2014 roku. do dnia 27 marca 2015 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności.
- w sprawie o sygn. akt VII K (...) od dnia 13 maja 2015 roku. do dnia 14 maja 2015 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz okres odbywania kary pozbawienia wolności ze sprawy o sygn. akt II K (...) w zakresie dotychczas wykonanym.
- w punkcie IV. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. orzekł, iż w pozostałym zakresie nieobjętym niniejszym wyrokiem łącznym, wyroki łączone podlegają odrębnemu wykonaniu,
- w punkcie V na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońca skazanego oraz prokurator.

Obrońca zaskarżył wyrok łączny Sądu Rejonowego w C. w części, tj. w pkt I i III w zakresie w jakim Sąd Rejonowy w C. zaniechał połączenia kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 grudnia 2012 r. w sprawie II K (...) oraz Sądu Rejonowego w E. z dnia 1 grudnia 2015 r. w sprawie II K (...) oraz pominął kary odbyte orzeczone tymi wyrokami, przy zaliczeniu na poczet kary łącznej orzeczonej w sprawie niniejszej oraz w pkt II, w którym Sąd orzekł wobec

skazanego karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 350 stawek, zarzucając mu:

1) naruszenia następujących przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wadliwego rozstrzygnięcia:

a) art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie ustaleń faktycznych w oparciu o całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zaś dowodów na okoliczność okresów, w których skazany odbył kary pozbawienia wolności, orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w C. II K (...) i Sądu Rejonowego w E. w sprawie II K (...);

b) art. 424 § 2 k.p.k. poprzez brak wskazania przyczyn, z powodu których Sąd I instancji pominął przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności i łącznej kary grzywny, kary odbyte przez skazanego na podstawie wyroków Sądu Rejonowego w C. II K (...) i Sądu Rejonowego w E. II K (...);

c) art. 577 k.k. poprzez brak zaliczenia na poczet kary łącznej, kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego w sprawach wymienionych za lit. a;

2) naruszenia art. 85a w zw. z art. 115 § 10 i art. 54 § 1 k.k., poprzez pominięcie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny, a także tego, że O.M. na moment orzekania był sprawcą młodocianym, oraz innych okoliczności, które powinny mieć wpływ na realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych kary łącznej, w tym zwłaszcza tego, że przestępstwa, za które orzeczono wobec skazanego karę łączną, popełnił on na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu czasu, że jego resocjalizacja w warunkach zakładu karnego przebiega z pozytywnym skutkiem, a także i tego, że skazany odbył już kary orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w C. II K (...) i Sądu Rejonowego w E. II K (...).

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części poprzez połączenie z pozostałymi karami orzeczonymi wobec skazanego także kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w C. II K (...) i Sądu Rejonowego w E. II K (...) i wymierzenie skazanemu kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 250 stawek po 10 zł oraz zaliczenie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności także kar orzeczonych wobec skazanego wyrokami Sądu Rejonowego w C. II K (...) i Sądu Rejonowego w E. II K (...);

ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok łączny w całości, na niekorzyść skazanego O. M. i zarzucił mu:

- obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 87 § 1 k.k. poprzez niezasadne niepołączenie w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonej na podstawie art. 37b k.k. wobec skazanego O.M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie o sygn. II K (...) oraz kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonej wobec tego skazanego na podstawie art. 37b kk wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. II K (...) z karami pozbawienia wolności, które Sąd w pkt I wyroku łącznego połączył w sytuacji, gdy w myśl zaskarżonych przepisów orzeczone powyżej na podstawie art. 37b kk kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności powinny zostać objęte jednym węzłem kary łącznej pozbawienia wolności;

- rażącą niewspółmierność wymierzonej skazanemu O.M. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd dyrektyw wymiaru kary łącznej wskazanych w art. 53 k.k. i art. 85a k.k., podczas gdy ocena związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy czynami popełnionymi przez skazanego, stopień ich społecznej szkodliwości, właściwości i warunki osobiste skazanego, a zwłaszcza cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz względy prewencji generalnej wskazują na potrzebę wymierzenia skazanemu surowszej kary łącznej pozbawienia wolności

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- objęcie węzłem kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku także kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonej na podstawie art. 37b kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie o sygn. II K (...) oraz kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonej na podstawie art. 37b kk wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. II K (...), przy wskazaniu w podstawie wymiaru kary łącznej także art. 87 § 1 k.k.,

- wymierzenie skazanemu O.M. kary łącznej w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt XI Ka (...), Sąd Okręgowy w L.:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. węzłem orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności objął również kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Z. w sprawie II K (...) oraz Sądu Rejonowego w K. w sprawie II K (...), zaś karę łączną pozbawienia wolności podwyższył do 9 lat;

2. podstawę rozstrzygnięcia o połączeniu kar w pkt I uzupełnił o art. 87 § 1 k.k.;

3. w zakresie rozstrzygnięcia o zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu kary odbytej w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w C. przyjął, iż zaliczenie to dotyczy okresu od 2 lutego 2018 r. do 2 maja 2018 r.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył również okres wykonanej kary pozbawienia wolności odbytej w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w C. od dnia 2 maja 2018 r. do 1 sierpnia 2018 r. oraz okres wykonanej kary pozbawienia wolności odbytej w sprawie VIII K (...) Sądu Rejonowego w E. w okresie od 1 sierpnia 2018 r. do 27 września 2018 r.;

IV. zwolnił skazanego od zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

Od wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w pkt. I. 1 oraz w pkt. II. podnosząc zarzuty:

„1) rażącego naruszenia i mającego wpływ na treść wyroku art. 457 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez brak prawidłowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz pełnego odniesienia się do zarzutu apelacji o niezaliczeniu na poczet kary łącznej odbytej przez skazanego kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. w sprawie II K (...), a także zarzutów w zakresie pominięcia przy orzekaniu kary łącznej przez Sąd I instancji art. 54 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 10 k.k., które miały do skazanego zastosowanie jako do sprawcy młodocianego;

2) rażącego naruszenia i mającego wpływ na treść wyroku art. 85 § 2 k.k. i art. 577 k.k. poprzez ich wadliwą wykładnię oraz niezaliczenie na poczet orzeczonej wobec skazanego kary łącznej, odbywanej przez skazanego na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w C. sygn. II K (...) pomimo, że skazany karę pozbawienia wolności orzeczoną tym wyrokiem odbywał w czasie, gdy toczyło się przed Sądem I instancji postępowanie o wymierzenie kary łącznej;

3) rażącego naruszenia art. 85a w zw. z art. 115 § 10 i art. 54 § 1 k.k., poprzez pominięcie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny, tego, że O.M. na moment orzekania był sprawcą młodocianym, oraz innych okoliczności, które powinny mieć wpływ na realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych kary łącznej, w tym zwłaszcza tego, że przestępstwa, za które orzeczono wobec skazanego karę łączną, popełnił on na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu czasu, że jego resocjalizacja w warunkach zakładu karnego przebiega z pozytywnym skutkiem, a także i tego, że skazany odbył już karę orzeczoną w sprawie Sądu Rejonowego w C. II K (...)."

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w oczywistym – uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. – stopniu.

Zdecydowanie nietrafne jest bowiem stanowisko obrońcy, że kara pozbawienia wolności, która zostaje wykonana w całości w trakcie toczącego się postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego jest karą podlegającą wykonaniu, o której mowa w art. 85 § 2 k.k. Takie rozumowanie nie znajduje jakiegokolwiek oparcia w treści aktualnie obowiązujących przepisów określających materialnoprawne i procesowe warunki orzekania kary łącznej.

Rozwijając ten wątek zaakcentować wypada, że jedną z najistotniejszych zmian wprowadzonych nowelą z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), było właśnie wyłączenie możliwości obejmowania węzłem kary łącznej kar wykonanych w całości. Modyfikacja ta była przy tym naturalną konsekwencją rezygnacji przez ustawodawcę z realnego zbiegu przestępstw jako warunku orzeczenia kary łącznej i uznania za zbieg przestępstw, umożliwiającą orzeczenie

kary łącznej, zwykłej wielości przestępstw. Prawodawca osiągnął ten stan nie tylko przez dodanie do treści art. 85 k.k. paragrafu 2, ale i uchylenie art. 92 k.k., który wyraźnie stanowił, że *wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane; przepis art. 71 § 2 stosuje się odpowiednio*. Jest przy tym oczywiste, że materialnoprawne warunki orzeczenia kary łącznej muszą być spełnione na moment jej orzekania. Stąd też przeszkoda w postaci wykonania kary w całości, zaktualizuje się zarówno wtedy, gdy kara, której połączenie sąd rozważy zostanie wykonana w całości przed wszczęciem postępowania o wydanie wyroku łącznego, jak i wówczas, gdy dojdzie do tego w toku tego postępowania. Wbrew też termu co twierdzi skarżący, poglądu wspierającego jego stanowisko nie znajdziemy w powołanym przez niego komentarzu do kodeksu karnego pod red. V. Konarskiej - Wrzosek. W opracowaniu tym wyrażono bowiem zapatrywanie całkowicie odmiennie wskazując słusznie, że „trafnie podkreśla się w orzecznictwie, że jeśli w chwili wydawania wyroku łącznego kara jednostkowa została już w całości wykonana, to nie podlega ona łączeniu nawet wówczas, gdy postępowanie w przedmiocie wydania takiego wyroku zostało wszczęte w trakcie jej wykonywania (postanowienie SA we Wrocławiu z 22.05.2017 r., II AKz 124/17, OSAW 2017/2, poz. 360; por. też wyrok SN z 21.03.2017 r., III KK 72/17) – zob. J. Lachowski (w:) Kodeks karny. Komentarz, pod red. V. Konarskiej - Wrzosek, WKP 2018, komentarz do art. 85, teza 5).

W świetle powyższych uwag jest oczywiste, że fakt, iż kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w C. w sprawie II K (...) została wykonana w całości w dniu 2 lutego 2018 r., uniemożliwił objęcie jej węzłem kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym wydanym przez sąd *meriti*.

W konsekwencji jako ewidentnie bezzasadny należało ocenić również zarzut bazujący na tezie o obrazie art. 577 k.p.k., do której według skarżącego miało dojść na skutek niezaliczenia na poczet orzeczonej wobec skazanego kary łącznej okresu odbywania kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy w C. w sprawie II K (...). Skoro bowiem powyższa kara nie została objęta węzłem kary łącznej okres jej odbywania nie mógł zostać zaliczony na poczet kary łącznej.

Powyższy wywód prowadzi do konkluzji, że sąd odwoławczy nie dopuścił się jakichkolwiek uchybień nie dzieląc podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego nieobjęcia węzłem kary łącznej kary wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. w sprawie II K (...). Argumentacja, którą organ *ad quem* przywołał na poparcie swojego stanowiska choć zwięzła - mając na uwadze wywody zawarte w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji - jest absolutnie wystarczająca i w pełni respektuje standardy jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu II instancji. Standardy te wynikają przy tym z treści art. 457 § 3 k.p.k., a nie przywołanego w kasacji „art. 457 § 1 pkt 2 k.p.k.”, która to jednostka redakcyjna w kodeksie postępowania karnego *nota bene* nie występuje.

Sąd Okręgowy, wbrew temu co twierdzi skarżący, należycie odniósł się również do podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących nienależytego uwzględnienia przy wymiarze kary łącznej dyrektyw wymiaru kary wynikających z art. 85a k.k. i art. 54 § 1 k.k., o czym świadczą wywody zawarte na s. 18 i 19 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Uwagi zawarte w tej części pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wskazują również, że sąd odwoławczy nie pominął wspomnianych dyrektyw także wtedy, gdy na nowo, uwzględniając treść apelacji prokuratorskiej, kształtował wymiar kary łącznej w wydanym przez siebie orzeczeniu.

W kontekście zarzutu podniesionego w punkcie 3. kasacji skarżącemu przypomnieć natomiast wypada, że podważanie ocen sądu, dokonywanych w oparciu o dyrektywy wymiaru kary, co do zasady nie może być realizowane za pomocą zarzutu obrazy prawa materialnego, a to z uwagi na fakt, iż dyrektywy wymiaru kary nie formułują nakazu lub zakazu orzekania o karze w określony sposób. Oznacza to, że uchybienia sądu w tym zakresie mogą być kwestionowane zazwyczaj wyłącznie w drodze zarzutu rażącej niewspółmierności kary, którego podnoszenie w kasacji jest jednak niedopuszczalne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2019 r., V KK 320/18 i z dnia 11 grudnia 2018 r., III KK 621/18). Zarzut obrazy prawa materialnego, oparty na twierdzeniu o naruszeniu przepisów statuujących dyrektywy wymiaru kary, byłby zasadny zatem tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał, że przy wymierzaniu kary sąd pominął którąś z tych dyrektyw (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

30 stycznia 2019 r., V KK 610/18). W tej sprawie jednak takowa sytuacja nie zaistniała. Z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nader jasno wynika, że organ ten miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary łącznej, w tym również dyrektywę z art. 54 § 1 k.k. i uznał, że wykluczają one „możliwość wymierzenia kary łącznej przy zastosowaniu zasady zbliżonej do pełnej absorpcji (o co wnosila obrona)”.

Natomiast okoliczność, że sąd *ad quem* zaniechał przywoływania w uzasadnieniu szczegółowych argumentów wspierających powyższe stanowisko i ograniczył się do wskazania, że podziela wywody zawarte w uzasadnieniu orzeczenia organu *meriti* oraz środka odwoławczym wywiedzionym przez prokuratora, również nie było błędem i bynajmniej nie świadczyło o obrazie art. 457 § 3 k.p.k. Przypomnieć bowiem należy, że *stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od tych czynników może przybierać formę mniej lub bardziej rozbudowanego wyводу* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2019 r., II KK 189/19).

Powyższy wywód prowadzi do konkluzji, że wszystkie zarzuty podniesione w kasacji okazały się oczywiście bezzasadne, co w konsekwencji skutkowało oddaleniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

as